

PROLOOG

Nog steeds in shock probeer ik te luisteren naar wat de man tegenover me te vertellen heeft. Hij draagt een vrolijke rode stropdas, maar dat strookt niet met mijn verbijsterde gevoel. En het klopt ook niet met de gelambriseerde muren van het vertrek en de wetboeken die strak in het gelid, in de grenen kast rechts van mij, staan opgesteld.

De notaris heeft me zojuist verteld dat ik een vermogen heb geërfd. Ik kan het niet geloven. Viola heeft mij bijna al haar geld nagelaten!

Toen de brief van de notaris kwam, dacht ik dat ik misschien de Friese staartklok van haar had geërfd, omdat ik die zo mooi vond.

Ach, die lieve Viola...

Ik heb haar leren kennen door mijn vrijwilligerswerk in het verzorgingstehuis waar ze woonde. Dat was in de tijd dat ik zonder werk zat. Ik las boeken en kranten voor aan de bewoners en maakte wandelingetjes met hen.

Ik zie nog de pretlichtjes in Viola's ogen toen ik haar bij onze eerste kennismaking een kopje cappuccino gaf. Haar spierwitte haren boven die hartverwarmende glimlach, haar lieve blikken en bliken van genegenheid voor mij, maakten dat ik haar steeds weer opzocht. We kregen een goede band met elkaar en ik mocht haar bij de voornaam noemen.

Ze vond het ook zo leuk dat ik helemaal weg was van de grote Friese staartklok die ze bij haar huwelijk van haar ouders had gekregen.

Toen ik eindelijk weer een baan vond als receptioniste in een hotel, bleef ik haar bezoeken. Het werd een hechte vriendschap waarvan ze genoot. Nou ja, zij niet alleen, ik ook. Ik smulde van

haar verhalen over vroeger en als ik met iets zat, kon ik bij haar terecht.

En nu is ze weg. Drie weken geleden overleed ze plotseling in haar slaap, zesennegentig jaar oud.

Een mooie leeftijd, maar ik mis haar zo vreselijk!

Aan de andere kant van het imposante bureau hoor ik een beschaafd kuchje en ik kom met een schok weer naar de werkelijkheid terug.

Oh verdraaid, ik zit de notaris nog steeds met open mond en grote ogen aan te staren. Ik knijp gauw mijn lippen op elkaar, wat zal hij wel denken? Hoewel hij natuurlijk wel vaker dit soort dingen meemaakt...

De notaris glimlacht en helpt me uit de droom.

Viola heeft een deel van haar vermogen aan verschillende goede doelen nagelaten en de rest is écht voor mij. En wát voor rest...

‘Ik zal u nu het volledige testament voorlezen,’ zegt hij en begint meteen. Ik krijg een stroom van ambtelijke taal over me heen en ik heb de grootste moeite om het allemaal te volgen.

Steeds zie ik dat enorme bedrag van zes cijfers voor me. Ik kan het nog niet bevatten. Ik heb nooit aan Viola gemerkt dat ze schatrijk was en ze heeft er nooit iets over verteld. Misschien wel logisch, want ze was bescheiden van aard en ik heb haar nog nooit ergens over horen opscheppen.

Als de notaris klaar is met voorlezen, besef ik dat er weinig tot mij is doorgedrongen. Nou ja, ik krijg het papier mee en kan het thuis op mijn gemak doorlezen.

Hij kijkt me glimlachend aan en ik zie een twinkeling in zijn ogen.

‘Ik hoop dat u het nu kunt geloven, mevrouw.’

Ik knik wat vaag. ‘Nog niet helemaal, daar heb ik meer tijd voor nodig.’

‘Dat zal ongetwijfeld lukken,’ lacht hij. Hij doet de papieren zorgvuldig in een map en geeft die aan mij. Daarna krijg ik een hand en even later sta ik buiten.

Nog steeds behoorlijk perplex.

Ik haast me naar huis en dan komen de emoties ineens los. Als ik op de bank zit, krijg ik een spontane huilbui en het gemis komt weer heel sterk naar boven.

‘Viola, wat was je een geweldig mens,’ snotter ik tussen mijn tranen door en daarna snuit ik uitvoerig mijn neus.

‘Ik vraag me af... Misschien kan ik dit geld wel gebruiken om een huis te kopen...’ mompel ik. ‘Dan kan ik eindelijk mijn droom waarmaken.’

Mijn droom om een pension te beginnen in het land waar ik zo van hou...